

Kelemen Tamás UTAZÁS A PÉTZÉK FÖLDJÉRE

Részlet egy angol hajóorvos feljegyzéseiből

(Szerző egy szigetre kerül, megszárad, majd újra vizes lesz – Megismerkedik a pétzék népével – Szerző almát akar enni, de nem hagyják – Szerző az ablakosok tagja lesz – A pétzék világa – Szerző lelő valamit, amit nem kellett volna – Akárcsak ez a fejezet eleji ismertető)

...Miután nagy nehezen kivergődtem a szárazföldre, leborultam a homokba és hálát adtam a Mindenhatónak, amiért megkímélte nyomorult életemet és kimentett süllyedő hajómról. A hálaadás vagy egy órán át tartott. Közben megszáradtam. Aztán jött a dagály és újra csuromvizes lettem. Úgy döntöttem, inkább felkelek. Helyzetem fölöttébb kilátástalannak tetszett, hiszen nemcsak egyedül voltam egy ismeretlen szigeten, de csatagos ruházatomon kívül egyebem sem volt, csak rossz puskám, egyetlen tölténnyel. Mindezek ellenére népemre jellemző hitem és optimizmusom ebben a keserű helyzetben sem hagyott el. Nekivágtam, hogy felderítsem a szigetet.

fából faragott maszk

A környező erdő dús volt és gazdag, mint az angol birka gyapja, csak éppen zöld. Óvatosan lépkedtem, a legkisebb zajra összerezzenem. Vadállatoktól, bennszülöttektől és pápistáktól tartottam. Végül egy tisztásra jutottam, és felnézve szembe találtam magam a sziget uraival. Majomszerű lények tucatjai ültek a környező fákon. Állati külsejük és életmódjuk ellenére kifejezetten civilizáltaknak tűntek: néma csendben voltak, akár hazám legnépszerűbb sporteseményének szurkolói. Más furcsaság is feltűnt. Mindegyikük fából faragott maszkot tartott a kezében, és valahányszor két lény egymás felé fordult, hogy kommunikáljon, arcuk elé tartották maszkjukat. Érdeemes megjegyezni, hogy mindegyik maszkot gyönyörűen ékesítették, szélesre faragott mosollyal. Ez akkor is így volt, ha tulajdonosa különben kifejezetten búvalbéleltnek látszódott.

Már jó ideje álltam és bámultam őket, de cseppet sem érdeklődtek irántam. Egyikük aztán nagy nehezen lekászálódott a fájáról, és hozzám lépett. Megszólított, beszéde meglepően tiszta, emberi volt. Talán nagyképűen hangzik, de utazásaim során annyi nyelvvvel megismerkedtem, hogy többé-kevésbé ezt is sikerült megértenem.

Újdonsült ismerősöm először bemutatkozott. Sajnos, nem tudok nyelvük minden hangjára pontos megfelelést adni a mi készletünkben, de a hangsor, amit önmaga megnevezésére használt, leginkább így hangzott: Bill. Én sem akartam modortalannak tűnni, ezért szintén megmondtam neki a nevem – azt hiszem, nem törődött vele. Helyette ismét magára mutatott, majd körbe társaira a fákon, és azt mondta: pétzé. Sietve közöltem vele, hogy én pedig ember vagyok, de ez sem töltötte el különösebb izgalommal. Csupán tűnődve végigmért, majd megkérdezte, hogy ugyan miért nincs nekem profilképem? Látva értetlenségemet felmutatta kezében tartott maszkját, rajta a széles vigyorral. Bár igyekeztem nem mutatni, mélyen sértve éreztem magam, hiszen arcom, bármelyik honfitársam megerősítheti, igazi előkelő angol férfarc, melyet még soha nem kellett szégyellenem senki előtt. Testbeszéddel próbáltam megérdeklődni, hogy ugyan mi a baj a valódi arcommal? Bill nagy nehezen megértett. Elmagyarázta, hogy a pétzék társadalmában senki nem a valódi arcát mutatja a másik felé, hisz könnyen meglehet, hogy az előnytelen, ronda, hogy mást ne mondjak: visszataszító. Ez pedig kétségtelenül meggátolja a hatékony kommunikációt, amely egy idő után konfliktushoz, belviszályhoz, a társadalom felbomlásához vezetne.

Csak ámultam e briliáns okfejtés hallatán, mely nemcsak az emberi lélek, de a társadalmak működésének értő ismeretére vallott. Ott és akkor elhatároztam, hogy ha az Isten úgy akarja, és hazavezérel, egyetlen célom lesz a profilkép gyakorlatát hirdetni és terjeszteni hazámban, ezzel is elősegítve az oly régóta várt béke beköszöntét.

sixtwelve, flickr.com

A beszélgetés közben igencsak megéheztem, ezért leszakítottam egy almát a fejem fölött lógó ágról, és beleharaptam. Bill rémülten felrikoltott, és kiütötte kezemből a gyümölcsöt. Bambán álltam, számban a falattal. Ez a barbár támadás elűtött újdonsült barátom addigi viselkedésétől. Ismét csak testbeszéddel igyekeztem hát kifejezni értetlenségemet, egyúttal azt is jelezve, hogy továbbra sincs ellenséges szándékom.

Bill némileg megnyugodva elmagyarázta hibámat. Nem tudja ugyan, hogy az emberek közt milyen státuszom van,

magyarázta, abban azonban biztos, hogy a harapott almára nem vagyok jogosult. Értetlenségemet látva jól elkülönült csoportra mutatott. Mindegyikük kezében egy-egy harapott alma volt, és ez úgy tűnt, büszkeséggel tölti el őket. Vezetőjük, mint barátomtól megtudtam, a legnagyobb harapott alma birtokosa, Sztív volt.

fából ácsolt keret

Megkérdeztem Billt, vajon ő is az almások közé tartozik-e. Erre kissé savanyú képet vágott, majd közölte, hogy nem, nem tartozik közéjük. Éreztem, hogy beszélgetésünk ismét rossz irányba halad, ezért megkértem, meséljen a saját klánjáról. Már is jobb kedéllyel folyt tovább a társalgás, és Bill lelkesedve egy másik csoport felé mutatott. Ha lehet, ez még az almásoknál is szokatlanabb társaság volt. Ők ugyanis egy fából ácsolt keretet hordtak a nyakukban, úgy néztek ki, mintha ablakból bámulnának kifelé. Észrevételemet közöltem Billel, aki helyeslően bólogatott. Ők tényleg ablakosokként gondolnak magukra. Kedvében akartam járni barátomnak, ezért alázatosan megkértem, hadd csatlakozzak törzséhez. Kérésemet örömmel fogadta, hamar ácsolt is nekem egy ablakkeretet. A beavatás után ismertette az ablakok közötti rangsorokat. Az én rangom a legalacsonyabb, a 95-ös volt. Ezután sorban a következők: 98, 2000, XP, 7, 8, 10.

Bevallom, szerény matematikai képességeim itt cserbenhagytak, sehogy sem tudtam megfejteni ezt a sorozatot. Remélem, hazám tudósai egyszer még segítségemre lesznek a rejtély megoldásában, hiszen ezzel új társadalmi modell alapjait rakhatnánk le, ahol az emberek között végre nem a vagyon és a származás tenne különbséget, hanem csak egy egyszerű ablak.

Bár sikerült bekerülnöm a péték közösségének tekintélyes csoportjába, továbbra is kívülálló voltam. Alacsony rangom miatt az ablakosok nemigen vettek számításba, az almások pedig még csak levegőnek sem néztek. Éhségem azonban egyre nőtt, és mivel a lehetséges táplálékforrás tabu volt, elindultam élelmet keresni. Némi bolyongás után legnagyobb ámulatomra egy békésen totyogó madárral találtam szembe magam. Különös jószág volt, úgy nézett ki, mintha valaki elegáns frakkot adott volna rá. Szárnyai rövidek, repülésre alkalmatlanok voltak. Elámultam a természet furcsaságain, eltűnődtem, vajon Istennek mi célja lehetett e mulatságos kis jószág megteremtésével. Arra jutottam, valószínűleg az, hogy én most megegyem. Ezért céloltam és lőttem.

A lövésre valamennyi pété összeszaladt, a tetemet látva hangos jajveszékélésben törtek ki. A ricsajból csak annyit tudtam kivenni, hogy a meglőtt madár királyuk szent állata volt.

Sorsom onnantól kezdve kifejezetten rosszra fordult.

(A kézirat itt megszakad...)